

ZÁKLADNÍ A MATEŘSKÁ ŠKOLA
HORKA NAD MORAVOU

ZPRÁVA O ČINNOSTI ŠKOLY

duben – červen 2020

+ Evaluace PPRŠ

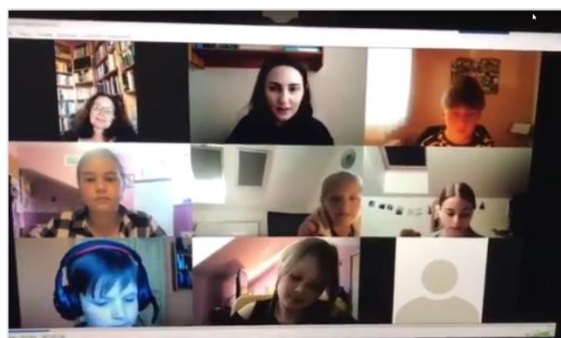
Obsah

1. UČITELÉ.....	3
2. ŠKOLNÍ DRUŽINA.....	26
3. ASISTENTI PEDAGOGA.....	28
4. RODIČE.....	33
5. ŽÁCI.....	35

V polovině března školy v České republice zaskočilo uzavření škol kvůli pandemii. Na takovou situaci školy nebyly a ani nemohly být připraveny. V prvním týdnu domácí výuky proběhlo několik porad, na kterých se pedagogové naší školy pokusili alespoň částečně sjednotit zadávání domácí práce, potom už se ale dveře školy zavřely i pro ně. Každý tak situaci zvládal po svém, mnozí se naučili pracovat s online programy, o kterých do té doby ani neslyšeli, ti, jejichž předměty vyučovány nebyly, pomáhali žákům individuálně, vychovatelky a asistenti se po uvolnění situace scházeli s žáky u nich doma nebo na neutrální půdě.

Na konci května jsme se mohli alespoň částečně vrátit k normální výuce, i když s rozestupy a s rouškami. Pro některé to byla úleva, pro jiné to znamenalo narušení zaběhnutého online systému.

Všichni pedagogičtí pracovníci dostali na konci školního roku stejné tři otázky. Jaká pro ně byla online výuka, co se jako učitelé naučili a na čem pracovali žáci. Jejich odpovědi i ukázky z domácí práce žáků a názory rodičů najdete v této Zprávě o činnosti školy, která zaznamenává rozvoj žáků i pedagogů v mnohem větší míře než kterákoliv předešlá.

I. UČITELÉ

Soňa Pavlíková

Učitelka, 1. stupeň

Výuka pro mne byla velmi stresující (hlavně ze začátku), protože jsem hledala formu spolupráce s rodiči. Týdenní plány jsem posílala již v neděli, tak aby si rodiče mohli včas vytisknout materiály, které jsem chystala. Rodiče posílali úkoly během víkendu, takže jsem byla zavalena e-maily, na které jsem se snažila okamžitě odpovídat. Neměla jsem víkendy.

Chodila jsem děti doučovat přímo do rodiny.

Postupem času jsem si našla určité postupy, které vyhovovaly jak rodičům, tak i mně. U dětí, které potřebovaly podporu osobní, jsem zavedla online hodiny přes WhatsApp. Ovšem u několika dětí ani tato podpora nestačila, tak jsem po uvolnění dané situace chodila děti doučovat přímo do rodiny. Domnívám se, že pro velkou část dětí je výuka ve škole velmi důležitá, protože si ve škole vytváří sociální vazby, které jim chybí při domácí výuce.

Uvědomila jsem si, že moje počítačová gramotnost je dost omezená a potřebovala bych se dozdělat v této oblasti. Na druhé straně mi chyběla podpora vedení školy, která by zajistila nějaké společné video-konference. Takové porady, jaké vedli

učitelé na jiných školách, kdy učitelé společně s vedením sdíleli alespoň jednou týdně, co je potřeba doladit, jak postupovat jednotně, co je nového. Cítila jsem se osamocená.

Jsem ráda, že mohu být zase ve škole. Omezený počet žáků ve třídě mi vyhovuje stejně jako dětem, protože máme dostatek času na práci. I forma přestávek by měla být inspirací pro organizaci další výuky, delší přestávky více motivují děti k další práci, protože jsou odpočaté a s chutí se pouští do další práce. ■

Ladislava Šedová

Učitelka, 1. stupeň

Výuku v režimu online jsem vnímala z různých pohledů.

Z těch kladných bych vypíchla zejména možnost naučit se něco nového, pracovat s jinými nástroji, než jsem byla dříve zvyklá (skupinový videohovor, aplikace Jitsi Meet, portál škola v pyžamu), vyzkoušet si jinou formu výuky a komunikace s žáky.

Těšilo mne, že když jsem žákům nabídla možnost komunikace přes Whatsapp, využili této možnosti úplně všichni.

Z těch záporných je to například nemožnost okamžité zpětné vazby. Ze začátku bylo také vše náročnější na organizaci, přípravu, vedení agendy. Nějakou dobu trvalo nalézt v tom chaosu systém a řád. Ne všichni žáci se vraceli k tomu, co jsem jim opravené

poslala zpět. Nevím jistě, jak žáci učivo zvládli a zda porozuměli úplně všemu.

Uvědomila jsem si, že není třeba bát se nových věcí. Víc jsem hledala tipy u zkušenějších kolegů (telefonicky, učitelské portály, web). Naučila jsem se organizovat si čas pro práci i sebe a hledat nové, účinnější způsoby komunikace a práce s dětmi.

Zjistila jsem, jak těžké je zadat správná kritéria pro samostatnou práci na projektu, abych obsáhla opravdu všechny roviny výstupní práce.

Co se týče práce mých žáků, někteří se určitě naučili být samostatnější. Museli se naučit pracovat bez toho, aby je neustále někdo motivoval a vše s nimi opakoval. Někteří žáci mne mile překvapili, jak zodpovědně přistoupili k tvorbě lapbooků či plakátů na zadané téma. Mile mne potěšilo, že využili již postupy a prvky, které znali ze školní práce. ■

Alena Netušilová *Učitelka HV, I. a II. stupeň*

Jako vyučující vedlejšího předmětu jsem nabídla po dohodě s třídními učiteli pomoc žákům, kteří z nějakých důvodů nemohli, nechtěli, nebo neuměli pracovat z domova samostatně.

Práce s každým z nich byla a je výsostně individuální (prostředky, forma, tempo), což je luxus, o kterém si ve třídě s 28 žáky za běžných okolností můžeme nechat zdát. Moje role nyní spočívá v tom být každý všední den v konkrétních časech u telefonu a podle možností, schopností a technického zázemí žáka společně s ním projít učivo z týdenního plánu, formou

dialogu hledat odpovědi na otázky, a ideálně v čase, který je k tomu určen, plnit a posílat zadané úkoly.

Kameru zapínám jen při řešení technických obtíží.

Pocitově se mi učí dobře, ale není mi příjemné být celou dobu pod palbou kamery a po rozhovoru s dětmi vím, že jsou na tom velmi podobně. V rámci zachování duševního zdraví a oboustranného pocitu bezpečí jsme tedy pouze v audio kontaktu, přičemž funkci kamery využíváme jen při technických potížích (např. s přihlašováním a registracemi do učeben a on-line výukových portálů, při upřesňování konkrétních údajů nebo při kontrole formální podoby úkolu).

Jako skvělou formu výuky hodnotím zadávání úkolů přes aplikaci google classroom, kde lze přehledně sledovat zadané i splněné úkoly, hlídat termíny odevzdání, připojovat odkazy na výukový materiál, komentovat příspěvky skrytě i veřejně, a přitom být v bezpečí uzavřené třídní bubliny.

Do dalších let nám tato zkušenost zdůrazňuje nezbytnost přijímání nových technologií ve vzdělávání, hledání optimálního řešení individuálních potřeb a potíží dětí, a neustálého vzdělávání a rozšiřování vlastní technické gramotnosti.

Naučila jsem se používat při práci s PC a chytrým telefonem pro mne doposud neznámé či málo využívané nástroje a funkce, objevila spoustu nových zdrojů

kvalitních dokumentů, filmů a pořadů, odkazů na zajímavé webové stránky atd.

Situace mi otevřela oči v tom, jak to mají některé děti doma těžké, jak velká je propast mezi podobně nadanými dětmi z různých rodinných prostředí, jak "funguje" dítě s rozumnou rodičovskou podporou a odpovědným přístupem – oproti dítěti, které je na všechno samo a ještě třeba vyrůstá v dysfunkčním prostředí.

Naučila jsem se větší pokoře a trpělivosti. Naučila jsem se přijmout i fakt, že pokud dítě spolupracovat dlouhodobě nechce a nebude, že to není moje vina a osobní selhání.

Myslím, že někteří žáci se naučili zodpovědnějšímu přístupu, samostatnosti, poznali nové formy učení a plnění úkolů, včetně technických dovedností s tím spojených, naučili se stejně jako my improvizovat, hledat nové cesty, vyzkoušeli si nové druhy komunikace. A myslím, že poznali své pedagogy i jinak a docenili leccos, co by jim ve školních lavicích zůstalo skryto. ■

Martin Malenovský

Výchovný poradce, učitel, II. stupeň

Nutnost distanční výuky mě v první chvíli velmi zaskočila, nebyl jsem na ni připraven. Po prvních dvou týdnech tápání jsem pochopil, že na dálku není dost dobře možné učit klasicky (učebnice, cvičení, strana, vyhodnocení). Velkým problémem bylo odevzdávání žákovských prací a jejich vyhodnocování (desítky a desítky e-mailů týdně).

Z tohoto důvodu jsem brzy přešel svépomocí do prostředí Google učebny, které bylo výborné pro management práce žáků. V mluvnici jsem pak využíval především on-line cvičení dostupných na internetu, protože žákům poskytují okamžitou zpětnou vazbu, jak si s úkolem poradili. S delšími texty žáků (slohové práce, zápisy z četby) se pak dalo výborně pracovat v Google učebně – možnost komentářů k rozpracovanému či hotovému textu.

Bylo by dobré sjednotit celý 2. stupeň pod Google učebnu.

Osvojil jsem si práci s výborným prostředím Google učebny. Informace, že se pro příští rok nepočítá se zavedením tohoto nástroje plošně na 2. stupni, mě velmi zklamala. Snad bude nová komunikační platforma v Edookitu alespoň zčásti tak dobrá.

Také jsem se naučil pracovat s Google formuláři – výborný způsob, jak řešit např. přihlašování na různé akce. Rozhodně budu využívat i do budoucna.

Během distanční výuky jsem si uvědomil, že pro část žáků (samostatných, bystrých) je tento způsob výuky, pokud bychom se bavili čistě o osvojování nových poznatků, mnohem efektivnější než prezenční trávení času ve škole.

Z práce své třídy během období distanční výuky mám velkou radost. Na základě vlastní zkušenosti se třemi třídami druhého stupně i informací od kolegů jsem

zjistil, že 8.B patřila k nejlépe pracujícím skupinám v rámci distanční výuky. Velká část třídy zvládla bez větších problémů osvojení nových komunikačních nástrojů (Google učebna), hlídali si termíny, práci odevzdávali ve velmi dobré kvalitě. Jejich práce je velmi dobrým příslibem pro zvládnutí nároků střední školy. O toto poznání jsem se rád podělil i s rodiči žáků.

Byl jsem velmi zvědavý, jak žáci pojmu volné zadání úkolů v týdnu kolem Velikonoc. Celkově byla úroveň jejich práce ve vlastním pojetí velmi dobrá, někteří mě pak prezentací své činnosti vyloženě zaskočili – poctivým přístupem, svou kreativitou, schopností práce s videem apod. Práci jednoho žáka na budce pro pišíka přikládám jako přílohu. ■

Jako projekt jsem se rozhodl vyrobit budku pro pišíka lískového. Budku jsem si nejprve navrhl v programu SketchUp. Při navrhování jsem si zopakoval základy, které jsem se učil ve škole. návrh jsem prokonzultoval se svým tatškou, ten mi taky

pomohl budku zkonstruovat. Vytváření SkechUp modelu mi trvalo asi hodinu a půl a výroba samotné budky asi 2 hodiny. Budka je otevírací ze zadní strany, abych mohl nahlédnout, jestli se pišík v budce usídlil. Jsem se svou prací spokojen. Budku plánuji vyvěsit v lese u naší chalupy na Libavé. Tento projekt jsem si vybral, protože mám rád práci se dřevem

Pišík lískový je drobný savce, který žije v lesích a patří ke zvláště chráněným druhům naší fauny.

Marcela Valušková

Učitelka, II. stupeň

Používala jsem jen email, bylo pro mě hrozné jen opravovat chyby a nemoci vysvětlit proč. Naučila jsem se ale lépe používat zpětnou vazbu a je potřeba naučit učitele a žáky pracovat v online učebně. Z jejich zpětné vazby vím, že se jim dařily zápisy z četby a slohové úkoly, které je i bavily. ■

Jakub Neubauer

Učitel, II. stupeň

Distanční výuka je pro mne osobně mnohem náročnější než její klasická presenční obdoba. Sám jsem s žáky komunikoval prostřednictvím e-mailu, jelikož mi nepřipadalo proveditelné vést komunikaci s polovinou třídy přes jinou platformu a s druhou polovinou právě zvolenou formou.

Věřím, že si alespoň většina dětí touto komplikovanou situací zlepšila hospodaření s vlastním časem. Nedělám si však přehnané iluze a z komunikace s rodiči vím, že mnohdy za žákovskými úspěchy stálo tvrdé vedení právě ze strany rodičů. Sám jsem si pak uvědomil, že se často vyjadřuji způsobem, který pokládám za zcela srozumitelný a jednoznačný, nicméně se našly případy, ve kterých měly děti (a někdy i jejich rodiče) problém s porozuměním zadání. Uvědomil jsem si tedy, že to z mé strany bude vyžadovat mnohem větší úsilí při formulaci úkolů.

Setkal jsem se s mnoha případy, kdy mi bylo žáky (i rodiči) sděleno, že v některých předmětech bylo i přes veškerou snahu

učitelského sboru nad jejich síly učivo porozumět. Jsem si jist, že za presenční výuky by k tomuto jevu rozhodně nedocházelo v takové míře, jelikož pedagog by měl možnost věnovat se jednotlivým žákům individuálně a poskytnout jim cílenou pomoc. V případech, že se jednalo o slabší žáky, zejména v rodinách, kdy ani jeden z rodičů příslušnou problematiku neovládá, tato situace vedla k naprosté demotivaci žáků.

Nestihli jsme všechno, co jsme měli.

Ve svých hodinách jsem se snažil postupovat kupředu a pokračovat v probírání nových témat, nicméně jsem se setkával s tím, že žáci nebyli schopni distanční formou abstraktní, leč, bohužel, nezbytné učivo pochopit. Při osobních konzultacích jsme s žáky zvládli situaci alespoň do určité míry napravit, avšak nebylo, a z logiky věci ani nemohlo být, dosaženo stejných výsledků, jakých bychom se dobrali při presenční výuce. Stejně tak jsme se v některých třídách nestihli věnovat všemu učivu, které bychom za normálních okolností měli zvládnout, jelikož nepřipadaly v úvahu jakékoli formy práce, které by učení výrazněji urychlily, nepočítáme-li nezbytnou redukci učiva. ■

Milena Zapletalová

Učitelka, II. stupeň

Tento způsob výuky byl z mého pohledu naprosto mimo mou komfortní zónu. Měla jsem pocit, že jsem přišla o všechny silné stránky mého učitelského pojetí (intuitivní přístup, schopnost přímé reakce na potřeby žáků, navození příjemné atmosféry v pracovní skupině...), které vyrovnávají nedostatek systematickosti a další mé učitelské nedokonalosti.

Na druhou stranu jsem si uvědomila, že se učení nutně nemusí odehrávat ve škole a že bych si dokázala představit systém, který by částečně běžel mimo školu a ve škole by pak probíhalo shrnutí, diskuse, vyjasnění různých přístupů apod.

Naučila jsem se pracovat s Google formuláři, sledovat více komunikačních kanálů, formulovat zpětné vazby. Uvědomila jsem si, že známka je nicneříkající zkratka, která je v podstatě velmi škodlivá.

Z celého období distanční výuky mě nejvíce oslovily samostatné projekty dětí, které byly velmi často mimo systém výuky. Pro mě byly zdrojem hlubšího poznání žáků, jejich schopností a zájmů. ■

Jana Hrušková

Učitelka, I. stupeň montessori

Jaká pro mě byla (je) výuka v online režimu? Časově náročná. Místo připravených pomůcek jsem chystala pracovní listy, skenovala učební materiály, protože nemáme učebnice (kromě AJ). V ČJ a M pracují žáci individuálně, skenovala jsem kontroly k pracovním sešitům,

vytvářela podporu. S jazykem na vestě jsem se snažila být o krok dál než nejrychlejší žáci. Uháněli mě občas, že chybí kontrola apod. Individuální konzultace přes WhatsApp taky zabírajou čas.

Hodnocení žákovských prací – pouze vybraných – trvá déle. Neodpustila jsem si zadat nějaké projekty (AJ – Free Time, My room, Praha, Kraje české republiky).

Z mladické nerozvážnosti jsem se snažila v prvním období po zavření škol pokračovat v pisatelství. Naštěstí jen několik žáků se pustilo do dobrovolného úkolu. To už jsem fakt číst a dávat zpětnou vazbu moc nezvládala.

Žáci, kteří mají z domova nastavena pravidla a řád, fungovali dobře a zvládli spoustu práce. Jiní se moc nepřetřhli.

Dost mi vadí, že jsme byli hozeni do vody a museli si sami nějak poradit. Google disk jsem začala používat na doporučení rodičů mých žáků. Zvládla jsem to, protože mám doma „ajťáka“. Jinak nevím. Vše začalo jít hladce, až mi můj muž přinesl z práce výkonný počítač, který moc nepoužívá. Přestala jsem čekat, než se mi nače nějaký soubor apod.

Google disk ale budu používat i nadále. Nepotřebuji nosit flešku, ani si posílat věci mailem. Dva kliky a mám všechny své materiály z domácího počítače po ruce i ve třídě, pěkně v pdf, aby mi to Open office nerozhodil – to je skvělé. Vidím zde do budoucna i možnost komunikace s nemocnými žáky apod.

Když jsem začala mít čas i na nějaké webináře, naučila jsem se dělat vlastní Kahoot kvízy nebo spustit už hotové – online i ve třídě. Není to moc montessori,

ale v pojetí, že se snažím překonat svůj vlastní předešlý výsledek, to není špatné. Každopádně to mělo u dětí úspěch.

Někteří žáci se naučili vytvořit opravdu pěkné Google prezentace s fotkami, textem, zajímavým designem i přechody mezi snímky. Ty sem ale nepřiložím. Tak alespoň nějakou pohádku. ■

Pohádka o tom, co se děje, když já usnu

Jednou večer jsem se chystala do postele se svými plyšáky. Poté, co jsem usnula, tak se začaly dít divné věci. To jsem ale tenkrát ještě nevěděla. Všichni plyšáci se začali postupně probouzet. Byl to netopýr Vévodkyně, Lviček, drak Šmudlinoska, sovičky Noctus, Heda, Otulisa, Eglantínka, Soren, Sovák, Fialka a Pomněnka a také Snake. Když byli vzhůru všichni, tak si začali spolu povídat o tom, co zažili během dne a to probudilo Vévodkyni.

Řekla: „Hele, nemohli byste být laskavě potichu, já se tu konečně snažím spát!“

„No jo“, řekl Šmudlinoska. „Dneska mi Anežka dala na oběd jahodové knedlíky a byly moooc dobré!“

„To se máš,“ řekl Lviček „Mně dneska dala jen salát a byl pěkně nechutný.“ Dát lvovi salát to je teda pěkná blbost nemyslíš?“

„Víte co, poleťme na lov,“ řekla Heda. Potom se vznesla i s Otulisou a Noctusem a vyletěli pootevřeným oknem ven do ulice. Noctus byl ale moc tlustý a tak se v okně zasekl a zůstal tam viset. Sovy se rychle vrátily do pokoje pro pomoc. Společně se vydali k oknu. Všichni, kdo uměli létat ho tlačili dovnitř a kdo neuměl, tak ho zase tahal dovnitř pokoje. Společnými silami ho vytáhli zpět do pokoje.

Heda a Otulisa se vydaly na lov samy. Po návratu rozdělily všem sovám úlovky. Najednou Lviček zakřičel: „Pozor Snake!“ Všichni zpozorněli. Snake byl totiž had, škrtič a jejich velký nepřítel. Doplazil se až k sovám a řekl: „Dejte mi všechny své myši a nechám vás na pokoji“. Heda neměla na výběr, dala mu část svého úlovku něco si ale nechala pro svou rodinu. Když se všichni uklidnili, zahráli si na schovku. Pomalu začalo svítat, začali se ukládat ke spánku.

Je šest ráno, zvoní mi budík, mamka mě jde budit. Zavírá okno a říká mi, „Co se to tu dělo, je tu pod oknem nějaký nepořádek, nevíš o tom něco?“

Já se rozespale ozývám „Nevím o tom, celou noc jsem spala“

Šla jsem se umýt a nasnídat, ale pořad mi mamčina věta vrtala hlavou, šla jsem se podívat na své plyšáky. Hm, Noctus je celý zachumlaný do pelíšku, to tak přeci večer nebylo?.

„Ty jo, tady se něco dělo“, řekla jsem si pro sebe. Celý den jsme na to pak ve škole myslela. Ptala jsem se holek, co jejich plyšáci, jestli mají nějaký noční život. Holky si klepaly na čelo. Tak jsem jim raději už nic neříkala, ale slíbila jsem si, že to příští noc jen tak nenechám. Nastražím na ně nějakou past, nebo si dám budík a budu je sledovat. Ten večer jsem šla strašně brzo spát, mamka se divila.

Napsala dne 3.4. 2020 Anežka

Jiří Škarohlíd

Učitel, II. stupeň

Myslím, že osobní kontakt učitele se žákem nic nenahradí, ale i online prostředí nabízí dostatečné možnosti k výuce žáků, kteří o to mají zájem.

Uvědomil jsem si, že současné online možnosti dokážou do velké míry zabezpečit téměř plnohodnotnou výuku. ■

Miroslava Dekarová

Učitelka, II. stupeň

Výuka v on-line režimu pro mě byla zajímavou výzvou. Bylo značně náročné prokousat se všemi technickými možnostmi a nemožnostmi, ale stálo to za to. Naučila jsem se využívat Google učebnu, zvládla jsem natočit a vyvěsit výklad nové látky na YouTube, využívala dostupné on-line aplikace na procvičování učiva, vedla jsem on-line výuku angličtiny a třídnické hodiny. Přesto v tom všem něco chybělo. A to něco je pracně budovaný vztah se žáky založený na osobním setkávání. A nenahradí ho ani videokonference, kdy člověk mluví se šesti obrázky na ploše monitoru. A nedivím se žákům, že kamery nezapnuli, neboť pustit si někoho do svého domova, byť přes obrazovku počítače, chce velký kus odvahy, a ještě větší kus důvěry.

Nejtěžší pro všechny byla organizace času.

Období uzavření škol mi přineslo širokou škálu emocí, strach, zoufalství, frustraci, nejistotu, ale na druhou stranu také radost, pocit smysluplnosti, vděk, obdiv a někdy i nadšení. Získala jsem mnohem větší sebedůvěru při využívání techniky při výuce a dovedu si představit využití nabytých znalostí a zkušeností v prezenční výuce. Potvrdila si, jak obtížné je organizovat si čas, tak abych ve svém životě našla časovou rovnováhu mezi profesním a osobním životem a nebyla jen učitelkou, ale také mámou, dcerou, kamarádkou a hlavně sebou.

Organizace času byla oříškem také pro žáky a někteří z nich distanční výuku nezvládali právě proto, že si neuměli zorganizovat svůj čas. Jiní naopak zjistili, co jim lépe vyhovuje a jak svůj den poskládat, tak aby stihli výuku, své koníčky i domácí povinnosti. Samostatnost v plánování, učení i hodnocení vlastní činnosti jsou klíčové schopnosti, které žáci využijí ve svých životech. Jako učitelé bychom je měli žákům pomoci rozvíjet, ale nevyžadovat jejich vysokou úroveň. Vždyť být manažerem vlastního života je ten nejtěžší úkol. ■

Tereza Vaňková

Učitelka AJ, I. stupeň

Nejprve pro mě bylo složité zvyknout si na zcela nový režim práce a zadávání úkolů. Práce vedená pouze skrze emaily a komunikaci hlavně s rodiči, a ne s žáky byla velice časově náročná. Když jsem ale přešla ke Google Učebně, práce se výrazně zrychlila a komunikace s žáky vedená skrze komentáře v učebně se zlepšila. Náhle mezi mnou a žáky v mnoha případech nebyl tlumočnick v podobě rodiče, ale komunikovali jsme skutečně mezi sebou jako při běžné výuce. Třídy byly přehledně rozdělené a práce se dala rychleji a lépe opravovat.

Stále mi ale vadilo, že jsme se s dětmi nesetkávala a nekomunikovala tak, jak bych skutečně chtěla. Přemýšlela jsem nad online rozhovory, ale nakonec jsem uznala, že s počtem žáků, které jsem měla, bych už opravdu nic jiného kromě práce nestíhala. Bylo mi ale líto, že s žáky nemohu dělat aktivity, které jsou v běžné výuce možné.

Prezenční výuku určitě vnímám jako tu lepší, obzvláště při výuce jazyka, kdy je komunikace mezi žákem a učitelem a mezi žáky samotnými velice důležitá.

Jsou i aktivity, pro které je distanční výuka vhodná.

Distanční výuka se ale také hodila k některým úkolům – například vaření/pečení přeložených receptů, zkoušení si anglických Velikonočních tradic, či vypracovávání projektů, ke kterým potřebovaly děti přístup k internetu nebo encyklopedii.

Při distanční výuce jsem se nejen naučila práci v online učebnách, ale také práci s emailem a různými programy, které mi pomáhaly při opravování úkolů. Dále si myslím, že jsem se díky distanční výuce naučila mnohem srozumitelněji a stručněji zadávat žákům práci. První zadávání bylo pro mě náročné, jelikož jsem chtěla vše vysvětlit co nejpodrobněji, aby žáci neměli s prací problémy. To byl ale problém pro žáky, kteří zase nerozuměli dlouhým textům a uvítali by mnohem kratší zadání, kdy si některé věci vyvodí raději sami. Nakonec se mé zadávání zkrátilo a stalo pro valnou většinu žáků srozumitelnější.

Díky distančnímu vzdělávání jsme také musela mnohem více prozkoumávat online prostor a hledat hry, online procvičování, videa a poslechy, které by žákům výuku ozvláštnily a zpříjemnily. „Hodiny“, které pak tyto aktivity obsahovaly, měly u žáků největší úspěch.

To nejlepší, co jsem ale díky distančnímu vzdělávání zjistila, bylo to, že spousta žáků má angličtinu skutečně ráda. Úkoly (i z učebnice a pracovního sešitu) vypracovávali mnozí žáci (hlavně na první stupni) s tím, že jim přišly opravdu smysluplné a zábavné. Pokud byl také k dispozici dobrovolný úkol navíc, k mému překvapení většina žáků vyplňovala i ten. Byla tedy často radost úkoly číst a opravovat a kochat se prací žáků, kteří si na ní očividně dali záležet a také se mnohdy rychle ve znalostech anglického jazyka posouvali. ■

Martina Hricová

Zástupkyně, učitelka, II. stupeň

Přechod na online výuku byl bez problémů. Velké úsilí a hodně času mi dalo přemýšlení nad formulací při zadávání úkolu, aby všichni žáci pochopili zadání. Dále aby úkoly byly různého typu a žáci je zvládli sami. Mailová komunikace fungovala, ale někdy byly zaslané práce špatně čitelné. Co mi chybělo nejvíce, to byla diskuse s žáky o daném tématu. Co ví, co si myslí, hledání příčin a souvislostí.

Důležité bylo promýšlet o učivu, co je a co není podstatné. Které informace jsou důležité a které můžeme vynechat.

Žáci se naučili číst s porozuměním zadání, organizovat si svůj čas, měli možnost volby, zvolit si svůj postup při práci, hledat informace na internetu. Měli zodpovědnost za odeslání úkolů. ■

Kamila Fojtázková

Učitelka, I. stupeň Montessori

Zpočátku pro mě byla výuka náročná, najít systém vyhovující oběma stranám, najít množství učiva, které mohu žákům zadávat a nepřetěžovat je, najít rovnováhu mezi podstatným a nepodstatným. Postupem času, i na základě zpětné vazby od rodičů, si myslím, že jsme vytvořili efektivní a fungující systém domácího vzdělávání.

Všem, dětem i učitelům dala tato situace příležitost vyzkoušet si učení v nestandardních podmínkách. Využívat svou flexibilitu, své možnosti.

Naučila jsem se samozřejmě více orientovat a využívat technologické

vymoženosti, (sdílený google disk, on-line Skype hovory s dětmi, natáčení videí). Překonala jsem původní ostych z prezentace učiva formou natáčených videí.

Děti z montessori jsou od 1. třídy vedeny k samostatnému plánování, což bylo v době karanténního opatření velkou výhodou. Rodiče velmi oceňovali, jak si děti každé pondělí sedly a naplánovaly si do díáře práci na celý týden.

Důležité pro děti bylo také spojení se mnou, jako třídní učitelkou, formou natáčených videí nebo přes Skype.

Jak roste fazole?

Fazole hnědé.

Začaly růst kořínky - po jednom dni.

Objevuje se klíček.

Začal vylézat z hlíny.

Objevuje se první lístek - po třech dnech.

Rostlinky jdou za světlem.

A už vylézají ven z láhve.

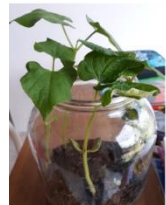
Začínají růst další lístky.

Rostlinky jdou za světlem.

A už vylézají ven z láhve.

Fazole už jsou krásně rozrostlé - po šesti dnech.

V neposlední řadě se děti rozvíjely i v oblasti technologií – některé se naučily ovládat samostatně e-maily a sdílený disk, některé dokonce vytvářely powerpointové prezentace.

Moji žáci v průběhu on-line vyučování pracovali na spoustě projektů, vytvořili Jarní deník, Ptačí deník, Žabí lapbook, projekt Čas a denní režim, pozorovali růst rostlin a spoustu dalšího. ■

Květa Merunková Učitelka, I. stupeň

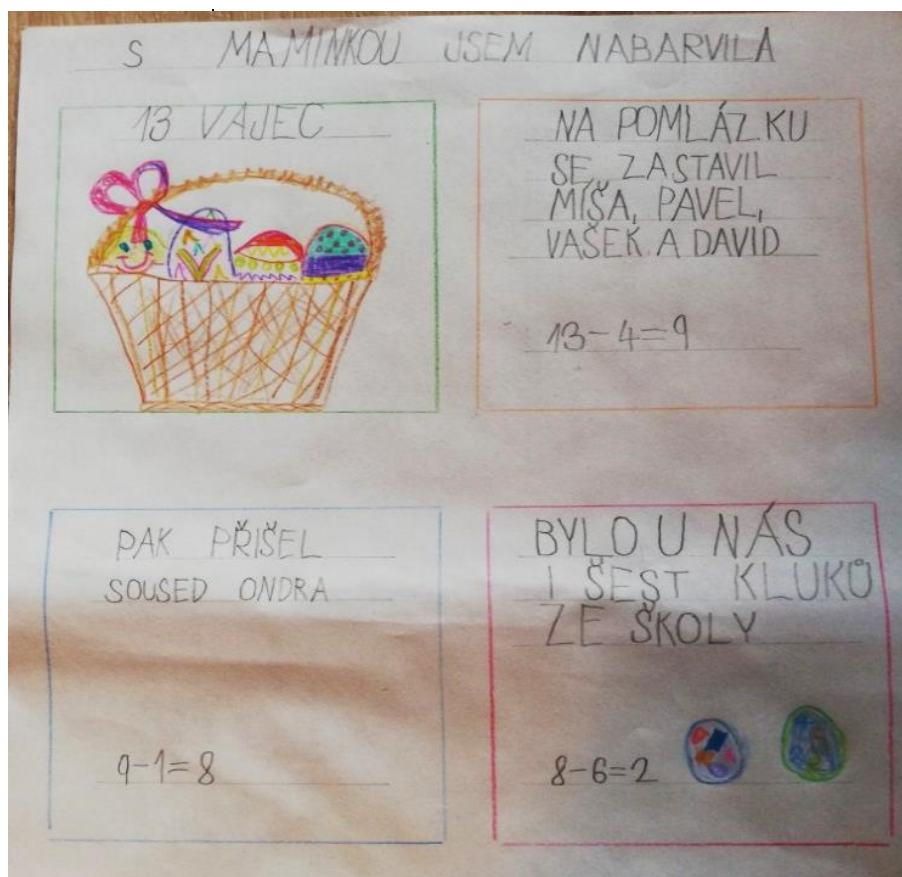
Obecně mi distanční forma výuky příliš nevyhovovala (nevyhovuje). Chybí mi v ní ta (ne)kontaktnost s žáky. Také mi z dlouhodobého hlediska nevyhovovala práce v domácím prostředí. Nicméně mi tato zkušenost dala obrovské ponaučení do budoucna – rozfázovat si čas věnovaný práci a prací se nezaobírat v době osobního volna (večer, v noci, o víkendech).

Uvědomila jsem si, že je velmi důležité si vlastní čas zorganizovat, nicméně jsem k realizaci nedošla – ponaučení do budoucna.

Jako lepší formu výuky bych považovala týdenní plán učiva, který se s předstihem posílal (rodičům/žákům). To považuji za naprosté plus nejen pro mne, ale také pro rodiče i žáky. Žáci tak mohli vidět, co je čeká, a mohli mít možnost svůj učební plán flexibilně posouvat v rámci týdne. Zkrátka věděli, že je potřeba do konce týdne splnit to a tamto, nicméně mohli mít tu možnost si to rozvrhnout dle sebe.

Líbila se mi forma sdílení rodičů a nás skrze vytvořený soubor na sdíleném disku, kam se mohla vkládat videa, fotografie s inspirativními denními činnostmi žáků.

U mnoha žáků, kteří po 25. květnu nastoupili do školy, vidím velkou samostatnost. Dále je potřeba zdůraznit, že

veškerá komunikace s žáky šla skrze rodiče. Pokud vážla komunikace s rodiči, byl problém dozvědět se bližší informace k studijní činnosti žáka v době distanční výuky. Uvědomila jsem si, že je pro žáka podpora z domova naprosto klíčová.

Osobně jsem se zlepšila v e-mailové komunikaci s rodiči a v celkové komunikaci s nimi po telefonu, WhatsApp, Google hangouts v případě řešení individuálních věcí. Udržovala jsem pravidelný kontakt s párovou učitelkou a s asistentkami. Také s nimi proběhlo pár společných online schůzí.

Velice plodné období bylo v době velikonočního volna – zde činnost žáků tvořila široké spektrum od tvorby velikonočních dekorací po tvorbu žákova vlastního učebního plánu. ■

Anna Dvorská

Učitelka, II. stupeň

Pro mě a můj pohled na výuku předmětu byla distanční výuka neefektivní, časově velmi náročná, neosobní, neukotvená v pravidlech hodnocení, nečitelná v tom, co se děje na "druhém konci sítě".

Nicméně mi dala rozvoj PC dovedností a hlubší seznámení s možnostmi online prostředí. Taktéž procvičení co nejstručnějšího a pokud možno srozumitelného zadání úkolu a poskytování individuální popisné zpětné vazby. Nový pohled na projevy žáků a v neposlední řadě seznámení s rodinným prostředím žáků z jiného úhlu. ■

Daniela Hrnková

Učitelka, I. stupeň montessori

Výuka v online v režimu mi otevřela nové možnosti, které budu využívat i po skončení distanční výuky. S dětmi jsem pracovala na rozvíjení matematiky

individuálně přes WhatsApp, prezentovala jsem jim práci s pomůckou, děti spolu se mnou počítaly a zapisovaly si výsledky. V některých případech se výuky účastnili i rodiče a na základě získaného postupu pracovali s dětmi samostatně i po ukončení videohovoru – toho bych ráda využila i v budoucnu, například při dlouhodobé absenci dítěte. Podobně jsem pracovala na rozvíjení čtení u dětí, které potřebovaly pomoc.

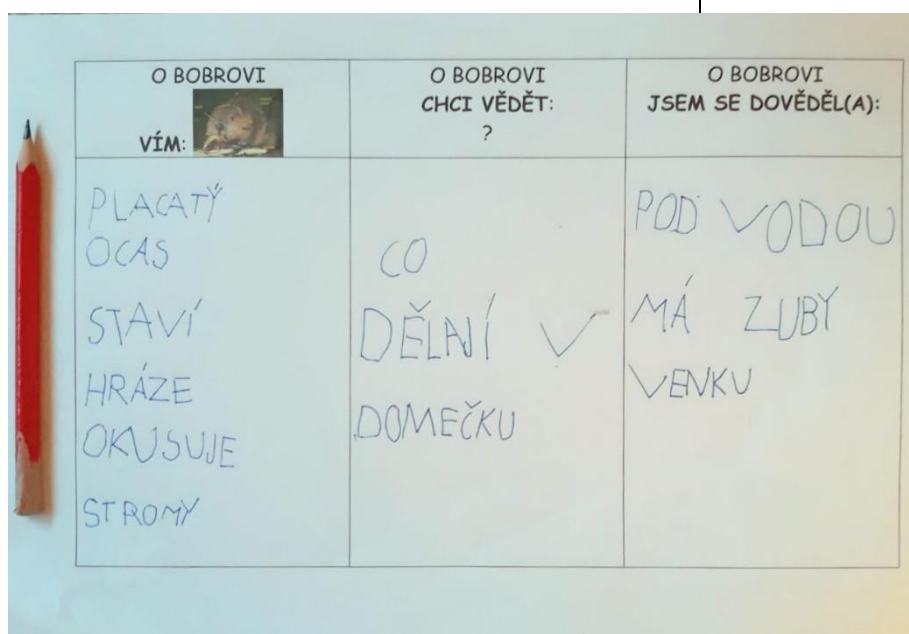
Prohloubily se vztahy s rodiči.

S rodiči jsme navázali mnohem užší vztah – často posílali kromě práce dětí i nahrávky čtení, fotografie z výletů, zajímavé objevy z přírodovědného bádání atd.

Velkou výhodou (proti kolegům bez párového učitele) vidím ve spolupráci s párovou učitelkou Klárou Hánkovou, která se mnou chystala výukové materiály, dopisy pro prvňáčky a Deníček na každý

týden. Vedla také výuku anglického jazyka přes WhatsApp pro tříčlenné skupinky dětí. Mohly jsme tak zajistit prvňáčkům plnohodnotné pokračování výuky bez přerušení osobního kontaktu.

Naučila jsem se pracovat v prostředí Google Disku, kam jsem vkládala výukové materiály, vést výuku přes WhatsApp nebo Skype, pracovní listy do kosmické

výchovy jsem doplňovala videi, tím jsem získala větší přehled o různých zdrojích.

Časově náročná pro mě byla kontrola žákovských výstupů a následné psaní zpětných vazeb a posílání nahrávek k opravám psaní písmen. Vzhledem k tomu, že děti plnily týdenní plány stejně jako při běžné výuce v montessori třídě, přicházely práce dětí od pátku do pondělí, což pro mě znamenalo zpočátku týden bez odpočinku. Až po čase jsem oddělila pracovní dny a práce zaslané během víkendu jsem hodnotila až v pondělí.

Ze zpětných vazeb od rodičů a fotografií vím, že se děti zapálily do zkoumání přírody. Na každý týden dostávaly Deníček, pracovní listy k Litovelskému Pomoraví a video. Děti propojovaly přečtené s vlastní zkušeností a rozvíjely tak čtení s porozuměním. ■

Ludvík Kalibán

Učitel AJ, I. a II. stupeň

První tři týdny 'přizpůsobování se' náhlé změně zpětně považuji za ty nejnáročnější.

Přenést své metody výuky do online prostoru byla velká výzva, o to více, když práci s počítačem dvakrát neholduji.

Jako učitel angličtiny jsem se díky této situaci snažil žákům rozšiřovat obzory o zdroje, ve kterých si jazyk mohou procvičovat a 'naposlouchávat' ho. Úkoly jsem, troufám si říci, zadával různorodě, aby motivace zcela neopadla. Co se mi však nepodařilo uskutečnit, byla vzájemná interakce mezi žáky. Ve třídě běžně pracujeme ve dvojicích a ve skupinách, probíhá hodně pohybových aktivit,

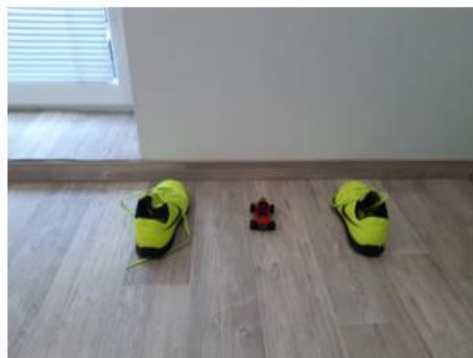
komunikujeme mezi sebou a tím vlastně jazyk 'oživujeme' ze získaných teoretických znalostí. Takto byli žáci odkázáni spíše na pasivní užívání jazyka – jeho 'rozmluvení', doufám, nastane brzy.

Je potřeba snažit se komunikovat přímo s dětmi.

Na druhou stranu, někteří žáci na sobě samých poznali význam slova 'zodpovědnost' za své učení zřejmě více než kdy předtím. U některých mladších žáků pak logicky přistála zodpovědnost na jejich rodičích, což většinou nepřispělo k zájmu o učení, ale spíše o plnění a stíhání povinností do deadlinu. Někteří žáci se ale

There is a red car under my bed.

There is a red car between my football boots.

SPORTS CENTRE

There is a big sports centre behind the small square. You can play handbal and small soccer.

There is a pub, you can have a drink or ice cream here.

For children there are swings and a slide.

naučili zavést 'svůj' denní řád, ve kterém jsou schopni oddělit zábavu od povinností, nebo je i někdy propojit dohromady.

Co se týče výuky angličtiny, pro některé žáky to byla skutečně příležitost se jazyku ještě více věnovat – někteří mi psali, že si z knihoven půjčují anglické tituly s českým překladem na procvičování. Jiní si jazyk procvičovali skrze počítačové / deskové hry a komunikaci přes Skype či aplikaci Duolingo, další pak tvořili komiksy v angličtině.

Překvapilo mě, jak rychle se člověk může dané situaci přizpůsobit a 'najat' na nový chod výuky, a že to dokázali i mnozí žáci 1. stupně, ať už samostatně nebo s pomocí rodičů.

Uvědomil jsem si, že online výuka

v pravém slova smyslu je skutečně časově hodně náročná a vyžaduje dobré technické podmínky a vybavení. Tím, že jsem pracoval z domova, kde pobíhají dvě malé děti, vyžadovalo čas a trpělivost tuto situaci společně zvládnout. Aby byla výuka efektivní, je nutná kvalitní průprava, na kterou v takto rychlém sledu událostí ale nebyl prostor.

Sám za sebe cítím, že i přes veškeré nesnáze se mi podařilo přenést výuku do online prostoru. Uvědomil jsem si, že je potřeba komunikovat přímo s dítětem a snažit se co nejméně zatěžovat rodiče.

A co to dalo dětem, učitelům ale i rodičům do dalších let? Snad větší vážení si toho, že může probíhat setkávání face to face, nad které není a nikdy nebude. ■

Lea Höchsmannová

Učitelka, I. stupeň montessori

Ze začátku bylo těžké zvážit, jak se situace bude vyvíjet, a tudíž jaké nástroje k tomu použít. Ve 2.M jsme zvolili práci přes Google disk, kterou jsme postupně rozšiřovali o další nástroje (výuková videa, písňe, videokonference, využití webových stránek apod.)

Co nám to dalo? Určitě rozšíření a obohacení výukového prostoru, práce s organizací času, uvědomění si nutnosti přizpůsobit se navzájem a snažit se vyjít vstříc dětem, rodičům i kolegům, přestože to nebylo vždy jednoduché – a hlavně spolupracovat. Rovněž pochopit, že každý žák má naprosto odlišné podmínky a snažit se na to reagovat.

Sohledem na rodiče mi chyběla jednotná platforma ve všech třídách, aby to usnadňovalo orientaci rodičům, kteří měli děti v různých ročnících, např. Edookit.

Musíme si zachovat chladnou hlavu.

Velkým uvědoměním pro mě bylo, že stát se může cokoliv a kdykoliv a je nutné reagovat na vývoj situace a zanechat si „chladnou hlavu“. Novou situaci přijmout jako výzvu a hledat prostředky, jak vše zvládnout „hladce“.

Ocenila jsem, že se děti naučily pracovat on-line, reagovat při video výuce, plnit si svůj týdenní plán a organizovat si čas. Mnohdy „dohlížely“ na rodiče, aby vše včas zaslali a vložili. Výsledkem je neskutečně obsáhlé portfolio, fotodokumentace, spousta úžasných

výrobků, skvělých zážitků. Střípky naší práce dokládám. A ještě jeden pohled od rodičů: „Musím říct, že jsem za svůj život poznala hodně učitelů, i učitelů montessori, které jsem kdysi studovala. Vím, že je mnoho způsobů, jak tento úžasný systém uchopit. Vy jste do něho vložila velké srdce, moudrost, životní nadhled, humor, laskavost. Za ty poslední měsíce jsem viděla Vaši práci více zblízka, a i mně samotné často dodávalo Vaše pojetí (vzkazy, dopisy, videa) radost, lehkost, odvahu...“ ■

Lenka Rýznarová

Učitelka, I. stupeň

Uzavření škol pro mě bylo jednoznačně období, kdy jsem musela vystoupit ze své komfortní zóny – učit se nové věci, denně komunikovat přes telefon a počítač... Pocitově – chyběli mi žáci, přímý kontakt. Přínosnější (rozhodně ne méně ani více náročná) je podle mě prezenční forma výuky, je při ní více prostoru aktuálně reagovat na věci, které žáci potřebují v daném okamžiku.

Na druhou stranu jsme všichni byli nuceni udělat krok kupředu k zapojení informačních technologií do výuky. Nejen, že teď můžeme využívat nové dovednosti, až se vrátíme do škol, ale můžeme po nich sáhnout hlavně při nečekaných situacích (žák s dlouhodobou absencí, skupina žáků v karanténě...)

S žáky jsme ocenili pozdější začátek výuky.

Situace, kdy jsem musela rodičům/žákům odesílat plán učiva na celý další týden už o víkendu, mě donutila efektivněji využívat čas a plánovat. Zároveň se mi podařilo překonat počáteční snahu být pořád v dosahu a rozdělila jsem si dny na práci, volný čas a odpočinek – jako bych normálně chodila do práce. Tato pracovní morálka mi kupodivu dlouho vydržela, za celý týden jsem online hodin, kontroly úkolů, psaní e-mailů a celkově sezení u počítače měla „po krk“, sama sobě jsem tedy nepovolovala žádné rozptýlení, chtěla jsem mít hotovo, abych pak na práci

nemyslela v době vyhrazené k odpočinku. Naučila jsem se tak neodkládat úkoly, na e-maily odpovídat hned po jejich přečtení a dodržovat termíny.

Přece jen byla moje pracovní doba v něčem jiná než při běžném školním provozu. S ohledem na to, že účast na ranních online hodinách nebyla tak valná, protože žáci často zaspali nebo se jim nechtělo, začínali jsme s hodinami nejdříve v 9:00. Velký zájem byl i o odpolední online hodiny, někteří žáci totiž byli vázáni na pracovní počítače svých rodičů nebo na jejich přímou pomoc se zprovozněním komunikačních portálů. Po návratu do školy se většina dětí shodla na tom, že jim pozdější začátek výuky vyhovoval – ráno bylo klidnější a snídali bez spěchu.

Co se týče online prostředků, žákům jsem založila blog, kde mohli přehledně najít všechny aktuální i dřívější úkoly, dobrovolnou práci, zajímavé odkazy nebo online cvičení. Po návratu do škol si žáci

odhlasovali, že si blog ponecháme i do dalších let. Pro online hodiny jsem využívala aplikace Skype a Zoom, individuálně pak FaceTime a Messenger. Ten se ukázal jako skvělý pomocník i při přímé komunikaci s žáky – mohli mi kdykoliv napsat ze svých telefonů a nemuseli zatěžovat rodiče. Zároveň viděli, jestli jsem zrovna online, pokud jsem nebyla, mohli využít skupinové konverzace, kde jim na otázku odpověděli spolužáci.

Podle zpráv od rodičů i samotných žáků jim samostudium dalo hlavně větší míru samostatnosti a více možností rozhodovat si o učení i denním programu. V každém týdnu jsem napříč předměty zapojovala úkoly zaměřené na komunikaci s rodinou (rodokmen, rozhovor s pamětníkem, vaření, dobrý skutek...) Více než polovina dětí ze třídy se s členy své rodiny chopila dobrovolného úkolu vyrobit hmyzí domeček, ptačí budku nebo zasadit rostlinu. ■

Čeněk Cvešper

Učitel AJ, I. a II. stupeň

Online výuka je lepší než nic. Pro schopnější a snaživější žáky je určitě snesitelnější než pro jiné. Krásně ukázala, jak moc chceme, aby se děti učily, a jak málo se chtějí učit ony (a kdo takový jako dítě nebyl, ať první hodí kamenem). Nejvíce se mi osvědčily kreativně založené práce – psaní povídek a příběhů, vymyšlení vynálezů či popisování futuristických krajin a monster, či dokonce introspektivnější úkoly u deváté třídy, kde mě děti kolikrát překvapily jejich ochotou se otevřít. Na tom se žáci vyřádili, a dokonce se mi kolikrát ozývaly i děti, které se mnou na jiných úkolech moc nespolupracovaly. Podpora kreativity a vlastní práce je již dlouho předním bodem školních programů po celé republice a nynější situace akorát podtrhla, jak moc důležitá tato složka ve výuce je.

Zvládl jsem to, ale vracím se rád.

Méně úspěšný jsem byl s učením gramatiky a méně zábavnými úkoly na opakování a upevňování. Pro některé, veskrze šikovnější děti (ale také pro děti, kde jim pomáhali rodiče), nebyla absence prezenze ve škole zase takový problém, ovšem jiní se tím museli prokousávat trochu déle a s většími obtížemi. Bohužel, virus přišel v době, kdy ještě nemáme děti naučené na online výuku, nicméně i přesto si myslím, že jsme kolektivně situaci výborně zvládli, ačkoliv to pro všechny (učitele, děti, i rodiče) bylo nové a namáhavé a myslím, že se všichni rádi zvedneme od hodin opravování emailů a vrátíme se do tříd. ■

Vladimíra Bačáková

Učitelka, I. stupeň

Online výuka mi jako učitelce nevyhovuje. Nejsem nadšeným příznivcem moderních technologií, a tudíž být s nimi neustále v kontaktu bylo mnohdy velmi náročné a vyčerpávající. Chyběl mi kontakt se žáky, jejich otázky, možnost reagovat na jejich chyby či nepochopení učivu změnou činnosti či změnou v dalším postupu vzdělávání. I při online lekcích chyběla aktivita dětí – plnily zadání, pracovaly, ale nebylo to ono.

Osobně se mi potvrdilo, že to s technologiemi moc neumím, potřebuji získat více vědomostí a praktických zkušeností. Dále jsem vnímala, že je potřeba formy komunikace na škole sjednotit a tím usnadnit život dětem i rodičům. Také mne velmi mrzelo, že Edookit nemůžeme využít naplno. Cítím potřebu dalšího vzdělávání – hlavně praktického. Navíc při práci doma neumím vypnout a neustále pracuji, jsem velmi unavená a málo efektivní.

Nešlo by to

bez rodičů.

A co jsem si také uvědomila – můžeme být sebelépe nachystáni, vybaveni, ale pokud selže internet u žáka, jsme zase tam, kde jsme byli a to na začátku. Vše vyřeší jen ochota a spolupráce na obou stranách. My na prvním stupni bychom to bez rodičů nezvládli. Díky jim za to.

Upřímně, bez školy a dětí ve třídě učit nechci. Moji žáci byli řízeni, vedeni a kontrolováni rodiči. Zkusili si pracovat

samostatně, většina však využívala podpory rodičovského vedení. Většina odváděla skvělou práci s minimem chyb. Několik jich nemělo tak velkou podporu (vytíženost rodičů v zaměstnání, nedostatek sil u rodičů, jiné důvody) a proto zde občas docházelo k menším nesrovnalostem.

Co se naučili? Že je mnohem lepší se učit s ostatními a nebyť na to sám, to je mnohem větší dřina. Někteří si například zkusili vytvořit list herbáře na téma louka. Lucka stavěla domeček pro hmyzí sousedy. Jiní se pokoušeli vyrábět zbraně pravěkých lidí. Další vytvořili nějakou dobrotu na Velikonoce nebo jako výzdobu na počest tohoto svátku. ■

Miroslav Kubíček

Zástupce, učitel, II. stupeň

Přechod na distanční výuku vnímám jako velmi složitou záležitost pro všechny zúčastněné – rodiče, učitele a žáky. Zpočátku nebylo moc jasné, jak dlouho bude výuka takto probíhat, co by se žáci měli učit, jak se bude práce hodnotit apod. V průběhu času jsme si na tuto formu výuky zvykli, vše se ustálilo. Žáci plnili úkoly, učitelé vymýšleli nejrůznější způsoby, jak

žáky motivovat. Přišlo mi však, že se z toho vytrácela radost.

Uvědomil jsem si, že největší radost mi přináší stará dobrá výuka, když vidím, že žáci fungují, učí se, zlepšují se. Postupem času jsem si našel možnosti, jak vyučovat. Vychytali jsme mouchy a našli jsme způsoby, jak se společně učit. Přesto všechno to bylo takové úřednické, neosobní. Ztrácela se motivace a chuť. Holt jsem se nestal učitelem, abych učil na dálku.

Největší výzvu vnímám v tom, jak žáky motivovat. Často je to dosti složité i v situacích, kdy jsou děcka ve třídě. Takto na dálku se může stát, že velká skupina žáků nepracuje, neodpovídá, nezapojuje se. Uvidíme, co se stane v září. Osobně mám velkou důvěru ve své žáky. Mnoho času věnujeme reflexi výuky a vlastnímu učení se angličtině bez učitele. Víím, že mají možnost se učit jazyk i mimo třídu a bez mé opory.

Někteří žáci se učí anglicky přirozeně z jiných zdrojů, a i před pandemií věděli, odkud mohou čerpat.

Osobně doufám, že situace přispěje k tomu, že se učitelé podívají na to, co učí, jak to učí a proč to učí.

Přál bych si, abychom zkušenosti, které jsme získali, využili tak, že distanční výuka bude dobrým doplňkem pro prezenční výuku.

V letošním školním roce jsem ve svém POPRu chtěl rozvíjet žáky v pisatelských dovednostech. Měli jsme už nějaké zkušenosti z minulého roku, kdy jsme psali vypravování a povídky. V tomto školním roce jsme začali psát povídku a při rozboru prvních prací jsme zjistili, že používáme málo přídavných jmen a text je celkově takový málo emočně zbarvený. Přemýšleli jsme o tom, jak podpořit slovní zásobu a užívání jazyka v této oblasti. Rozhodli jsme se pracovat na líčení a popisu svého

Stranger

Dear diary, my name is Sophie and I am fifteen years old. One day, I woke up in the morning with a feeling that something unusual happened. Something big and weird. When I went to school, there were a lot of people, of course, but one of them wasn't like others. It was a new student. He was wearing dark clothes. He was slim and tall. He had black short hair and light green eyes. I have never seen him before. When I came to my class, he was there and he looked at me, but immediately looked away again. It was strange. I wouldn't be the mayor's daughter, so I wouldn't care about him. In the school I watched him secretly. In a P.E. lesson, I was impressed by his quick reflexes, precision and great strength. Otherwise he was strangely calm and quiet, as if he did not want to attract attention. Two months later, on my way out of the school, I felt like someone was following me. White delivery van of some

random construction company was driving slowly along the road. I speeded up my walking pace. I was almost in front of my house when the van suddenly accelerated and stopped right in front of me. Two men jumped out of the van and threw a sack on my head. The last thing I remember was a dull pain in my head. When I woke up it was dark everywhere and I was chained. I heard voices of the kidnapers. They talked about the ransom. I don't know how long it has been since they captured me. I used to think about that strange guy from the school once in a while. One day I heard shots and they were getting closer. Suddenly the door opened and four masked men entered. I was afraid, but one of them began taking my handcuffs off, and he said I was safe. His voice was familiar for me. They took me out and to my surprise my dad was standing there. From him, I learned what really happened...

pokoje, na kterém jsme v týdenním bloku pracovali. Z reflexí vyplynulo, že se žáci sice naučili, jak používat přídavná jména, jak přesněji popisovat, ale pro mnoho z nich to nebylo zábavné. K dalšímu psaní jsme tedy přistoupili tak, že jsme si vybrali libovolné téma, které mohou žáci zpracovávat. Z úvodního brainstormingu si žáci vybrali téma, které je oslovilo a psali o věcech,

které je baví a zajímají. Dále jsme nepokračovali vzhledem k uzavření škol. Myslím, že pro žáky je velmi přínosné, když se na základě jejich výstupů společně plánují další návazné aktivity, které vycházejí z toho, co žáci umí, resp. společně s učitelem přemýšlejí o tom, co by se mohli naučit. ■

Basics of programming

Do you like computers technology? Do you want to learn to create the programs?

This course is for you!

Hello. My name is Daniel and today I will teach you the basics of programming. I will show you what is the programming and I will introduce you to the basic principles. If you want to program later, this basics will be very good for you.

➤ **How the computer works**

Computer works with numbers 1 and 0, so-called **dates**. Combinations of these numbers create **instructions** and **articles** for work of computer and it reads and follows data and sends results to the user. When a user enters dates into the computer, the computer does some work. Because these dates is complex, people invented a many **programming languages**, which make programming easier (in other parts, I show you some commands in language TurboPascal). The programming is type of communication with the computer.

➤ **Programming language: What is it and history**

Programming language is language, that the user and the computer understand. It is often in English for user and the computer translates it into **binary code** (1 and 0). In the programming languages are two big groups: **articles** and **operators**. Basic articles are numbers, variables and strings that the user enters into the computer. These commands the computer does not know and the computer works with them as with assignment. Operators call the computer, what to do with articles. Example: the computer, print in screen "Hello" - (in TurboPascal): `write('Hello')`.

Veronika Martenová

Učitelka, II. stupeň

Výuka v online režimu byla na jednu stranu snadná v tom, že jakmile jsem našla systém (e-mail, způsob odevzdávání), vše mělo jednotnou a přehlednou formu. Problematické ale bylo pracovat s tím, že žáci většinou nedodržovali termíny odevzdávání (do pátku = v neděli) a to, že nebyl prostor vše dokonale vysvětlit tak, jako bychom byli ve škole. Také nešlo důsledně napravovat „výpomoc“ mezi žáky, i když místy byla zjevná – nešlo to nijak dokázat, takže se někteří nic nenaučili/neprocvičili se v důležitých jevech. Začínat s něčím novým bylo zvláště v jazyce nesnadné. Zároveň pro někoho mohlo být demotivující, že učitel není přítomen, aby ihned poradil/dovysvětlil. To ale mohlo některým pomoci a donutit je více nad látkou přemýšlet.

Lépe jsem se začala orientovat v možnostech online výuky a měla jsem šanci zjistit, jaká látka je pro žáky problémová (co jde snadno zvládnout bez většího komentáře, kdy je naopak nutné věnovat se jevu déle a když je možnost, používat co nejvíce názorné výuky).

Žáci se nejspíše naučili lépe organizovat svůj čas, možná také dodržovat termíny a spoléhat více sami na sebe, hlouběji přemýšlet („Nemůže mi to hned vysvětlit učitel, odpoví až za nějakou dobu – pokusím se s tím poprat sám/sama.“) ■

Alexandra Markovičová

Učitelka, I. stupeň Montessori

Pozitiva online výuky pro mě: možnost přizpůsobit si organizaci času, méně psychické zátěže (řešení problémů chování žáků, sporů, konfliktů apod.), méně cestování, domácí „klid“

Negativa: velká zdravotní zátěž (zvláště velmi dlouhé sezení u počítače – vliv na oči, záda, málo pohybu). Časově velmi náročné opravy hotové práce. Musela jsem stránku stáhnout, otočit, přiblížit atd. Opravit, znovu uložit, poslat. Navíc některá práce byla naskenovaná nečitelně. Abych vyšla co nejvíce vstříc rodičům, tak někteří posílali práce na google disk, jiní na email, o to to bylo složitější.

Negativně vnímám i nemožnost interakce a kooperace se žáky nejen při vyvozování nového učiva. Chyběla mi aktuální zpětná vazba od dětí (ne všichni reagovali na moji zpětnou vazbu, na dotazy, někdy reagovali pozdě nebo vůbec). Nevím ani, zda žák vypracoval úkol samostatně nebo s jakou mírou dopomoci nebo jestli ho třeba neopsal z kontroly. Vidím jen výsledek, nikoli proces – to mi velmi nevyhovuje, proces je pro mě důležitější než výsledek (i z hlediska navazujícího didaktického plánování výuky). Potřebuji sledovat myšlení žáků.

Chyběla mi radost z „aha efektu“ žáků, jejich nadšení a radost, když se jim něco povede, když na něco přijdou. Někdy docházelo ke komunikačnímu šumu co se týká zadání úkolů. Věci, které bychom si ve škole jednoduše řekli, tak mi dalo dost práce pořádně popsat a i tak se občas stalo, že to dotyčný/á pochopil/a jinak.

Téměř všichni se nějak zdokonalili v používání informačních technologií.

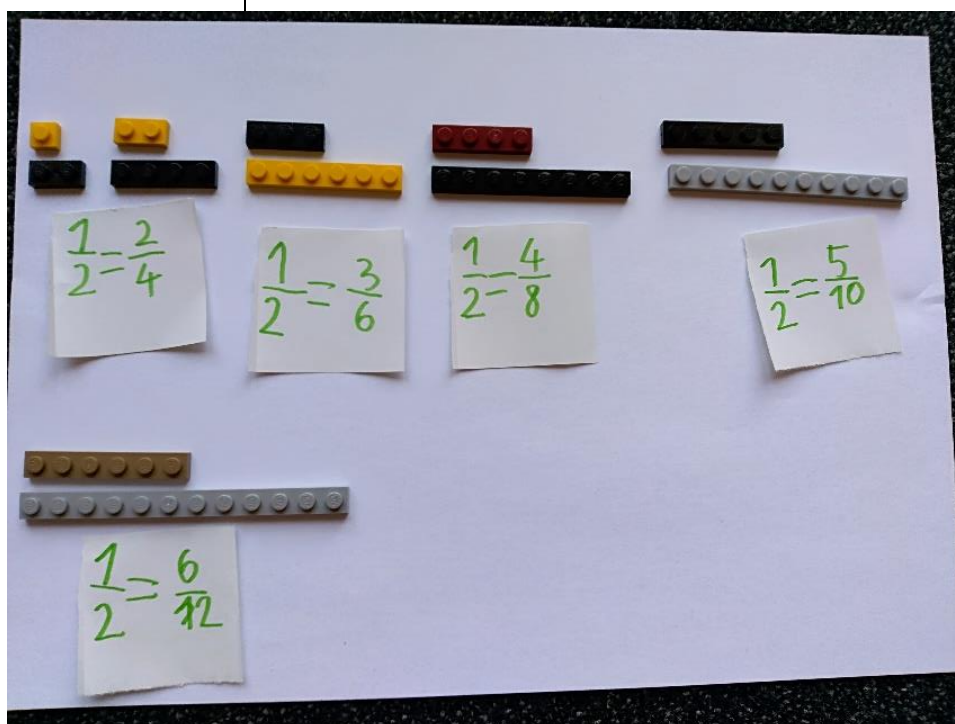
Pozitiva pro žáky: žáci, kteří dobře fungovali v montessori systému, zužitkovali a uplatnili jeho výhody i v domácím vzdělávání (rodiče to kvitovali) – samostatnost, plánování a organizace času, schopnost samostatně vyvozovat pravidla a nové učivo, zodpovědnost za své učení. Téměř všichni se zdokonalili v používání počítačových technologií.

Někteří samostatně komunikovali emailem, skenovali si svoji práci atd. Výhodou byly výukové materiály, ke kterým je možné se opakovaně vrátit (např. videa, online procvičování, prezentace). Mnozí pracovali doma ve větším klidu než ve škole. Někteří měli hodně volného času, někdo ho naplnil smysluplně a rozvíjel se (pohyb, tvoření, pomoc doma, pomoc na zahradě, výlety do přírody, společný čas s rodiči)

Negativa pro žáky: chybějící sociální kontakty a sociální učení. Škola není jen o učení, ale i o sociálních kompetencích. Tuto roli vnímám jako nezastupitelnou. Kroužky a jiné zájmové aktivity ji dle mého

názoru nemohou dostatečně nahradit. Extrovertním žákům chybělo častější sdílení se (emoční i výukové) a nemožnost spolupráce na úkolech (například na prezentacích) a vzájemné pomoci mezi žáky. Určitě chyběl i „modelový“ výklad (např. prostřednictvím videa, prezentace) – absence interaktivity (viz výše), nemožnost aktuálně se doptat, říct svůj nápad, zapojit se do vyvozování... a navíc některým žákům nevyhovuje „setkání“ přes videohovor

Všeobecně dostávali žáci méně úkolů, tudíž měli méně procvičování a upevňování vědomostí (podstatně zkrácené penzum práce, aby žáci a rodiče nebyli přetíženi. Žákům to bude chybět a bude se to muset dohánět v příštích letech.)

Chyběl i komplexní rozvoj (absence výchov – kdo nechtěl, tak např. necvičil, nehýbal se) - někteří měli hodně volného času, ale naplnili ho hraním na mobilech, tabletech apod.

Ještě jiná situace by byla, pokud by distanční výuka byla povinná. Tzn. například by bylo povinné zapojit se do společného videohovoru. Když vše bylo na bázi dobrovolnosti, tak tím byly některé (zvláště společné) aktivity třídy ochuzeny.

Osobně by mi pomohl rychlejší počítač a internet. Dlouhé sezení u počítače přináší hodně negativ (viz výše), potřebuji více pohybu. Kontrola prací online podle mě není ze zdravotního hlediska dlouhodobě možná. Chyběl mi také dobrý program na střihání a úpravu videa. Bavilo mě vytvářet úkoly přes aplikaci LearningApps a vedli jsme videohovory přes Zoom. Uvědomila jsem si, že žákům, kteří mají nedostatky v psaní, vyhovuje online forma. Otázka je, jestli je to tak dobře a v pořádku, že píšou (vyplňují) jen přes počítač a psací písmo neprocvičují. Někteří žáci se (aspoň podle sebehodnocení a výsledků) výrazně zlepšili, protože rodiče se začali zajímat o jejich učení a cítili zodpovědnost.

Žáci během distanční výuky zpracovávali prezentace o zvířatech; popis pracovního postupu; prezentace Starých pověstí českých; visutý most; pitva tulipánu; projekt Čas, projekt Já za 10 let, osobní dopisy a vzkazy; prezentace zlomků – hra na pátracího agenta; hra na hudební nástroje. ■

Marta Švehlová

Učitelka, I. a II. stupeň

Výuku v online režimu považuji za zajímavou zkušenost. Bylo obtížné vyučovat a hlavně motivovat žáky bez možnosti osobního kontaktu. Chyběla mi okamžitá zpětná vazba, dotazy k probíranému učivu, odpovědi na otázky

zjišťující pochopení látky atd. Online výuka byla náročná také časově. Ve zpětné vazbě jsem se snažila dát návod na opravu případných chyb. Moc si cením žáků, kteří reagovali a zasílali opravené práce. I přes úřadování jich nebylo mnoho.

S žáky jsem komunikovala pouze prostřednictvím emailu. Mezi žáky byly velké rozdíly. Za některé psali a posílali práce jejich rodiče. Někteří jen přiložili přílohu bez pozdravu a podpisu. Bylo však také dost žáků, kteří dodržovali pravidla elektronické komunikace. V případě nejasností požádali o pomoc a doptali se.

V průběhu online výuky jsem žákům zadala několik praktických dobrovolných úkolů. Cílem bylo propojit učivo s pobytem venku v přírodě. ■

2. ŠKOLNÍ DRUŽINA

Miluše Žitníková

Vychovatelka

Z počátku jsem nenacházela způsob, jak mohu být žákům nápomocná, nabídla jsem podporu třídní učitelce a dále učitelům. Oceňuji práci všech učitelů a uvědomuji si jejich obrovské nasazení a úsilí při hledání a realizaci nových způsobů práce, časovou náročnost.

Sama jsem se zúčastnila on-line vzdělávání pro vychovatele – Dopravní výchova v mimoškolním vzdělávání a v domácím prostředí jsem se vcítila do role žáka.

Po částečném uvolnění ke mně domů docházela 2x týdně žákyně 2.A na dopolední výuku. Pracovalo se nám skvěle, plány od Soni byly dokonalé a přehledné, práce kreativní, zábavná a individuální výuka měla rychlý spád.

Po návratu do školy jsou žáci ve škole rádi, těší se na učitele, kamarády, a dokonce i učení!

Uvědomila jsem si, jak důležitá je odpolední práce vychovatelek.

Vedeme žáky k smysluplnému využívání volného času, což bylo v této době hodně důležité-nepromarnit volný

čas, dodržovat režim dne, pravidla chování, nepropadat panice a zvládat nové životní situace.

Žákům jsem připravila např. nabídku volnočasových aktivit s návodem na výrobu jarního věnce.

Nyní při organizované odpolední činnosti vznikají nová přátelství. V malé skupině si užíváme klidu, radosti, spolupráce, zábavy. Snadno se domlouváme, dodržování pravidel se stává samozřejmostí. ■

Barbora Lahová

Vychovatelka, asistentka pedagoga

Jsem zastáncem tradičního vyučování v lavicích, kdy je jednodušší vnímat zpětnou vazbu od dětí a reagovat na jejich aktuální potřeby.

Uvědomila jsem si potřebu rozlišení pracovního času od volného v domácím prostředí a důležitost technologií, bez kterých by online výuka nemohla probíhat.

Jako plus vnímám to že, se rodiče podíleli na výuce a přišli více do kontaktu s učitelem, kdy se mohl prohloubit jejich vzájemný vztah a poznání.

Děti si mohly zlepšit počítačové dovednosti, naučily se komunikovat na dálku, mohly kreativně zpracovávat zadané úkoly a více do zpracování vložit sami sebe.

Dětem z družiny jsem posílala každý týden tipy na výtvarné a pracovní činnosti. Posílala jsem i video-výzvu se stojkou na hlavě, kterou děti mohly splnit (zapojili se i rodiče). Když děti výzvu splnily, zasílaly mi splněnou výzvu ve formě videa a připojily k tomu výzvu, kterou oni vymyslely pro mě. Tudíž se mnou děti komunikovaly přes videa, měly možnost natočit video, a hlavně se projevit kreativně. ■

Kamila Zifčáková

Vychovatelka, asistentka pedagoga

Děti se naučily více pracovat s novými technologiemi a učitelé vlastně také – nejen prostory pro sdílení výuky, ale i prostředí pro komunikaci (Skype, Zoom).

Dle mého názoru se děti posunuly i v samostatnosti – předpokládám, že většina rodičů neměla neustále čas, nad dítětem sedět.

Děti měly možnost učit se něčemu praktickému.

Pocitově mi nepřišlo, že by dětem až tak něco uteklo, měla jsem spíš pocit, že se přirozeně učily něčemu praktickému. (Zde odpovídám spíše jako rodič a asistent montessori, my jako vychovatelé jsme se bezprostředně s tímto nesetkávali).

Vzhledem k tomu, že jsem primárně vychovatelka, těžko toto posoudit jako učitel – každopádně předpokládám, že se hůře odhadovalo množství látky, kterou

žáci stihnou udělat, chyběla osobní komunikace, aby se dalo vše dovysvětlit. ■

Lucie Stratilová

Vychovatelka

Jako vychovatelka jsem neměla možnost účastnit se online výuky. Svou pomoc jsem nabídla třídní učitelce, která nebyla využita, ale dostala jsem přístup do složky, kde jsem dětem přidávala úkoly, pracovní listy nebo odkazy pro zkvalitnění volného času.

Online výuka pro děti určitě znamenala do značné míry jisté osamostatnění a schopnost spoléhat se pouze na sebe, popřípadě rodiče. Negativně však vnímám velké a dlouhé odloučení od kolektivu, které pro mnohé může být problém do dalšího školního roku.

Jako vychovatelka jsem si uvědomila, jak je pro mě důležitý kontakt se žáky, kdy od nich dostávám zpětnou vazbu na aktivity volného času. Je pro mě tedy lépe uchopitelné vytváření dalších činností a aktivit pro žáky. I když jsem se s dětmi snažila komunikovat prostřednictvím emailů rodičů, kdy jsme si posílali fotky z výletů či zážitků, nenahradí to přímý kontakt, který tolik všichni pro svou práci potřebujeme. ■

3. ASISTENTI PEDAGOGA

Radka Pirkl

Asistentka pedagoga, montessori

Pro mě tato situace byla o to složitější, že jsem s dětmi strávila zhruba pouhých 6 týdnů do uzavření škol.

Postupně jsem teprve pracovala na sbližování se s dětmi. Budování vzájemné důvěry a respektu a vlastně najít cesty, jak spolu spolupracovat.

Je to vůbec má první zkušenost se školstvím, proto si netroufnu na nějaké hlubší hodnocení.

S maminkou klienta jsem byla v kontaktu přes email, nabízela jsem i možnost spojení se s žákem telefonem nebo i video-hovorem. Kontrolovala, pročítala jeho práce. I když to muselo pro Štěpánka být obrovsky náročné. Myslím, že zrovna pro něj je společnost a kontakt s dětmi nezbytná. Užší kontakt nevyužil, proto má podpora byla pouze přes e-mail.

Na sdíleném disku jsem měla přístup ke kontrole pracovních listů. Myslím, že první 2 dny týdny bylo, co se týče organizace a pochopení vkládání a sdílení na disku pro všechny náročné. Osobně to cítím tak, že kontrolování prací šlo dobře, ale co mě osobně chybělo, byl kontakt s dětmi. Vysvětlení jim, kde tu chybu udělali a jejich reakce, až to pochopily.

Na závěr bych řekla, že do budoucna nás asi nemine do výuky zapojit i elektronickou

formu výuky. Teď máme možná dobrou příležitost, s tím pracovat dál. ■

Pavλίna Antonyová

Asistentka pedagoga, II. stupeň

Forma této výuky byla zajímavá a výborně promyšlená. Bylo vidět, že si učitelé s přípravami „pohráli“ a museli přemýšlet i nad tím, jak zformulovat otázky, aby žáci pochopili zadání. Učitelé mají můj obdiv!

Poznala jsem žáky z jiné strany.

V tomto čase jsem měla prostor poznat žáky z jiného úhlu pohledu. Byla jsem více s nimi v osobním kontaktu. Úkoly jsem si předem postupně pročítala, informace zapisovala a různými otázkami jsem žáky směřovala k odpovědím, většinu iniciativy přenechala na žácích. Vnímala jsem jejich snahu, samostatnost. Chválila jsem, a hlavně je motivovala k lepším známkám, měli radost a byli potěšeni.

Byla jsem v tomto směru velmi důsledná, a věřím, že se to ve škole zúročí v dalších ročnících.

Celkově to bylo pro mě velmi přínosné. Přistupovala jsem k žákům s respektem a úctou jako bych to byla já, ke které mluvím. A to vše bylo výsledkem našeho společného snažení.

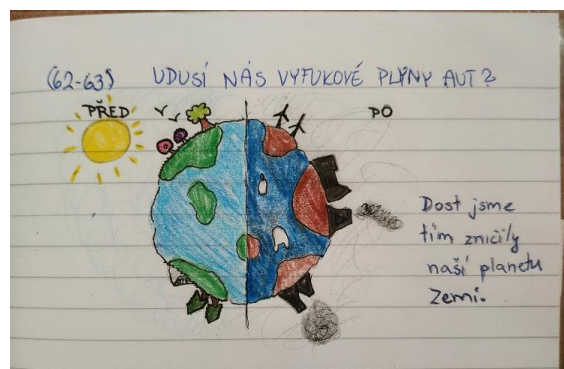

Svůj čas jsem si se žáky organizovala. Plánovala dny, které by jim vyhovovali. Každému jsem věnovala určitý čas, který byl v závislosti na učivu. Se žáky jsem mluvila nejen o škole, ale o jejich zájmech, co je baví, jak vnímají tuto možnost vzdělávání, co jim to přináší a co nového se naučili. U jedné žákyně jsem zaznamenala, že čekala až přijedu, že se jí se mnou dobře pracuje, bylo to pro mě potěšující.

Ke všem mým žákům jsem se snažila přistupovat jako k dospělým lidem a otevřeně, cítila jsem, že je to baví, byli spokojeni.

Tato zkušenost se žáky byla pro mě nová, přínosná a obohacující. Ráda jsem za nimi jezdila a vídala se s nimi. Jsem potěšena, že mohu s nimi pokračovat v dalším ročníku, být u toho, vidět, jak dospívají, jak se mění.

V začátku této online výuky to byl pro žáky šok, že mají hodně úkolů, ale to všichni zvládli a bavilo je to. Na vypracování úkolů měli více času. Někteří v tom měli systém, naučili se vyhledávat důležité informace, pracovat s textem a počítačem. Pokud si nebyli schopni poradit s úkolem, obrátili se na své spolužáky, více mezi sebou komunikovali. Měli možnost vypracovat svůj projekt do zeměpisu, nahrát svou mluvenou prezentaci a představit je svým spolužákům, tím získali vnitřní jistotu, že to zvládli, a od učitelů hodnocení jejich přístupu k úkolům. ■

Milena Gárská

Asistentka pedagoga, II. stupeň

Online výuku jsem vnímala především pro učitele jako velmi časově náročnou na přípravu a kontrolu vypracovaných úkolů. Moje práce jako asistenta spočívala v aktivním kontaktu s žáky, kdy jsem jim byla k dispozici, pokud potřebovali pomoci se zadanými úkoly. Jako velký přínos jsem vnímala videokonference, kdy jsme s žáky mluvili online, a kromě úkolů jsme také sdíleli své zážitky a pocity během karantény.

Konzultace s žáky probíhala podle jejich potřeb, individuálně. Organizované byly pouze videohovory, které byly vždy ve stejný den i čas. Žáci měli možnost sledovat na obrazovce postup řešení určitých úloh, což pro ně bylo srozumitelnější než pouze hlasové instrukce.

Aby žáci zůstali v kontaktu a měli možnost sdílet své zážitky, vytvořili jsme internetové třídní stránky, na které jsme vložili fotky projektů, které žáci vytvořili. Měli tak možnost podívat se na výtvary svých spolužáků, které byly doplněny vlastními komentáři. ■

Bibiana Gruberová

Asistentka pedagoga, montessori

Výuka v online režimu byla pro mě ze začátku velmi náročná. Nedařilo se nám se žákem najít vhodnou formu kontaktu (žák potřebuje osobní kontakt z očí do očí, jinak se mu nedaří udržet pozornost). Můj pocit z online výuky: že neodvádím tak kvalitní práci jak ve škole, že potřebuji najít možnosti, jak to posunout a zdokonalit. Pocitově to bylo náročnější než ve škole.

Komunikace probíhala formou video hovorů tři až čtyř krát za týden. Nejdřív jsme si látku (zadání) vysvětlili ve video hovoru, pak si žák vypracoval v klidu úkol a následovala video kontrola a vysvětlení chyb. Tento způsob fungoval nejlépe.

Vzhledem k povaze mojí práce AP jsem s organizací času neměla problém. Pracovala jsem dle zadaného plánu od třídní učitelky, kontrolu práce dalších žáků a pomoc jiným kolegům jsem stíhala v stanovené pracovní době. (8.00-13.30)

Práce AP se dá dělat i na dálku.

Pro mě je ale lepší a zároveň jednodušší forma výuky ve škole. K práci potřebuji osobní kontakt se žákem. Zároveň jsem zjistila, že práce AP se dá za určitých podmínek a pravidel dělat i na dálku, čeho by se dalo využít např. při delší absenci žáka ve škole.

Online výuka zásadně zlepšila moji počítačovou gramotnost. Zjistila jsem, že na procvičování a upevňování učiva u žáků s SPU by se mohly častěji používat různé počítačové výukové programy. Žáka to

bavilo a z mého pohledu si i hodně zapamatoval. Práce z domu byla jiná, v něčem zajímavá, v něčem náročná. Každopádně jsem ráda, že už zase můžu chodit do školy. ■

Petra Machalová

Asistentka pedagoga, II. stupeň

Výuku v online režimu jsem pojala jako výzvu vyzkoušet něco nového. Myslím, že se nám s žákem podařilo najít systém, který vyhovuje nám oběma. Určitě ale zůstanu zastáncem starého modelu výuky.

Uvědomila jsem si, jak moc je důležité na všem pracovat v klidu, nestresovat se a nevnímat tuto situaci jako něco tragického. Také se mnohem lépe orientuji v online učebnách, což pro mě bylo něco úplně nového. Pro některé děti je online výuka bezproblémová a v dnešní době je běžnou součástí jejich přístupu k práci a plnění úkolů. Jsou ale děti, které potřebují klasický přístup k výuce a přítomnost pedagoga.

Pro žáka to nebylo lehké období. Žije sám s babičkou a velice mu chyběl kontakt se spolužáky. Myslím, že klasická výuka je pro něj mnohem lepší. Potřebuje individuální přístup a osobní kontakt s pedagogem (asistentem). ■

Monika Kadlčíková

Asistentka pedagoga, II. stupeň

Pro mě v roli asistenta byla tato výuka o něco náročnější. Když jsem něco vysvětlovala žákům, tak to šlo vše daleko pomaleji. Ale na druhou stranu, jsem je poznala úplně z jiného úhlu.

Pomáhali jsme si s žáky online navzájem.

Když já osobně tápala a nevěděla, jak konkrétní učivo vysvětlit, tak jsem poprosila ostatní spolužáky o online pomoc. Můžu říct, že byli skvělí, pomohli, a ještě jsme si dokázali napsat, jak se mají a jak vše zvládají.

Jako asistent jsem si uvědomila, že sociální kontakt je pro děti nesmírně důležitý. Sice to zvládali dobře, ale kolikrát psali, že by si potřebovali jen tak ve škole popovídat. ■

Franková Alena

Asistentka pedagoga, I. stupeň

Vnímala jsem online výuku pozitivně. Jako asistentka pedagoga jsem nepracovala se svěřeným žákem, protože ten má spíše výchovné potřeby. Pracovala jsem se žáky, kteří potřebují výukovou podporu. S využitím Skypu a Whatsappu jsem denně s žáky procvičovala aktuální učivo (AJ, ČJ, M). Překvapila mě jedna žákyně, která je velmi introvertní, a z bezpečného prostředí domova byla schopna kvalitní spolupráce a komunikace, což ve třídě, pro ni stresovém prostředí, schopná není.

Nejvíce snažení mi dala počáteční komunikace s rodiči, ujistit je, že je to součástí mé práce a je to v pořádku. Samotná spolupráce s žáky byla velice příjemná. ■

Dana Kacálková

Asistentka pedagoga, II. stupeň

Období uzavření škol, výuku on-line a domácí vzdělávání svých dětí vnímám jako dobrou životní zkušenost a jsem za ni ráda.

Domácí vzdělávání jsem si kdysi přála vyzkoušet. Nyní jsem ráda, že jsem to nikdy neuskutečnila. Není úplně jednoduché fungovat celý den v malých prostorech se svými dětmi jak v roli učitelky, tak v roli mámy. Zjistila jsem, že ve vzdělávání by problém nebyl, ale dětem chyběl sociální kontakt se svými vrstevníky a vůbec práce v třídním kolektivu, a v neposlední řadě také jiná autorita, kterou ve škole ve svých paních učitelkách mají. Ale každopádně jsem moc ráda za tuto životní zkušenost...

Oceňovala jsem doma klid na práci.

Co se týče pracovního procesu, tak v roli asistentky on-line jsem se cítila velice dobře. Práce s klientkou mě většinou bavila, měla jsem ze své práce dobrý pocit, uspokojovalo mě být někomu nápomocná a zároveň to pro mě bylo odreagování od domácích povinností. Také jsem při práci z domu oceňovala to, že jsem nebyla celý půlden v nepříjemném hluku, který je ve třídě a moc ho nelze eliminovat. Myslím, že i mé klientce tato práce vyhovovala a byla za ni ráda. Sama mě přes Skype či WhatsApp prosila, kdy už začneme, když jsem se opozdila... Klientka pracovala velice svědomitě, každý týden chtěla mít všechny úkoly v pátek splněné, což se jí ze začátku domácího vzdělávání bez mé pomoci moc nedařilo a musela něco dodělat

i o víkendu. Myslím, že se naučila lépe si organizovat svůj čas a pracovat systematicky. I rodiče klientky mou práci oceňovali, maminka mi byla vyloženě vděčná (hlavně za předměty, které ona sama nezvládá). Také občasná zpětná vazba od učitelů byla povzbuzující do další práce.

Musím ale zmínit, že ne úplně všechno bylo možné učit on-line. I moderní technologie mají své úskalí a např. geometrie, či zakreslování do mřížové sítě, opravdu nebylo úplně v našich silách a musely jsme práci ukončit se slovy: „*To prostě takto nejde!*“

Výuka on-line by se podle mě mohla dále na školách využívat. Např. při dlouhodobé absenci žáků z důvodu nemoci, když už se třeba jen dobírají antibiotika nebo probíhá rekonvalescence. Žák by dostal ze školy podporu, nevypadl by z učení na tak dlouhou dobu, lépe by doháněl učivo, lépe by se mu vracelo zpět do školy, nebyl by z toho ve stresu, že hodně zameškal... Možná by to nebyla úplně špatná náplň práce pro některé asistentky. ■

4. RODIČE

Postrádali jsme každodenní "odchody" do školy. A dobré nám přišlo zaměřením se na podstatné věci v učivu.

Syn byl samostatný, neměla jsem s ním žádný problém. Myslím, že druhý stupeň výuku na dálku zvládal. Náročnější to bylo pro první stupeň. Ale určitě kontakt s učiteli a vysvětlení látky všem chybělo.

Výborná byla on-line výuka matematiky. Chyběla nám online výuka cizího jazyka – učitel je v případě, kdy nejsou rodiče jazykově vybavení, nepostradatelný.

Děti se mohly naučit více samostatně pracovat, používat k učení techniku. Chyběl jim kolektiv.

Pro mé dítě se moc nezměnilo. Pracovalo samostatně, ale moc jí chyběli kamarádi i učitelé. Úkolů bylo dost, ale ne všechny byly podány zajímavou formou.

Náročná na disciplínu a udržení motivace se učit, zpočátku příliš mnoho učiva a nejasné metodické vedení, jak si s učivem poradit, což zejména slabším žákům činilo obtíže. Na druhou stranu se učili samostatnosti se o své školní záležitosti postarat, komunikovat s učiteli a nést odpovědnost za své výsledky.

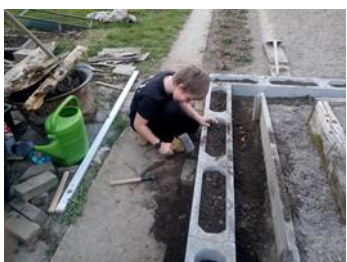

Jiná byla v tom, že věci, které ze zadání nechápali, jsme jim jako rodiče museli vysvětlit po pracovní době a dětem se moc nechtělo do úkolů, protože neměli žádnou motivaci.

Výuka na dálku nebyla ze začátku úplně lehká, než se to vše zajelo, ale fungovalo to. Klád vidím vtom že měla dcera mnohem více času na úkoly a své povinnosti

Bylo to velice náročné, jelikož já i manžel jsme pracovali, jezdili jsme domů kolem 16. hod a poté jsme dělali s dcerou úkoly (potřebuje dozor) mnohdy do 21.hod.

Bylo vidět na synovi, že dlouhé odloučení z kolektivu mu nedělá dobře a naprostá samostatnost mu také dělala potíže, zvláště když je zvyklý na pravidelné doučování, ale myslím, že se zlepšil v rychlosti rozhodování, tedy z mého pohledu matky.

Líbila se mi možnost připojování dětí a konzultace s učitelkou přes Skype. Uvítala bych ji ve více předmětech, hlavně co se týká matematiky Hejného.

Myslím, že těch úkolů bylo přehnaně mnoho. Kdyby jich bylo méně, tak by byl čas vysvětlit dítěti novou látku, ale takhle jsme ty úkoly jen napsali, jen abychom je měli. Myslím, že by se tyhle úkoly určitě za dopolední vyučování ve škole nestihly.

Neuvěřitelný boj s matematikou prof. Hejného, která mě doháněla k záchvatům zuřivosti, se mísil s nedostatkem času, který jako pracující rodič jsem nejvíce postrádala. Dceři to vyhovovalo, velká část dne strávená ve víru her.

Postrádala jsem čas věnovat se synovi, domácím povinnostem a energii. Dobré mi přišlo rozplánování učiva do dnů a zkušenost, jak je učení náročné.

5. ŽÁCI

Kateřina Lerchová

školní psycholožka

Končí nám školní rok 2019/2020, který se hodně lišil od minulých "poklidných" školních let. Část druhého pololetí museli zůstat žáci všech škol v ČR doma a po 25. květnu se jich do školních lavic vrátila necelá polovina.

Zajímalo nás, jak děti prožívaly toto období na naší škole a v čem pro ně bylo jiné.

Třídni učitelé se jich proto hned první týden po návratu do školy zeptali na dvě otázky: **Co se ti na domácím vzdělávání líbilo? Co se ti nelíbilo?**

Děti mohly malovat, nebo psát a z jejich odpovědí jsme se na naší škole dozvěděli následující.

Největší smutek zažívaly děti z toho, že byly doma bez kamarádů. Tato emoce je popsána na skoro 90 % všech odpovědí... Pro nás pro dospělé je to vlastně dobrá zpráva. Škola totiž kromě vzdělávání a výchovy plní i funkci společenskou. Děti v dětském kolektivu se učí sociálně-emoční dovednosti, které jim jako dospělí nemůžeme předat. Na některých odpovědích se objevil stesk i po paní učitelce. A některé děti dokonce doma zažívaly "hroznou nudu". Škola je vlastně taková velká "herna" nebo "kavárna", kam si děti chodí popovídat a zažít zábavu s ostatními. My dospělí taky bereme práci

jako místo k možným společenským kontaktům.

Strach se v odpovědích dětí moc nevyskytoval. Některé děti reflektovaly strach o zdraví prarodičů a objevil se i strach o vlastní zdraví.

Dezinfekce a povinnost nošení roušek vyvolávala bezmála u třetiny dětí znechucení a "otravnou povinnost".

Zajímavé bylo zjištění, že některým dětem domácí výuky vyhovovala více, protože nad úkoly trávily méně času než během dopolední výuky ve škole. Dokonce ocenili "více přestávek". Část dětí ale znechutilo množství úkolů a vůbec je nechtěly dělat a "otravovaly je".

Co děti oceňovaly a co jim dělalo radost, bylo hlavně to, že se mohly dobře vyspat. Z hlediska dlouhodobé spánkové deprivace je to vlastně pro jejich organismus dobře. A jasně to ukazuje, že začátek výuky v osm hodin ráno je pro většinu dětí nevyhovující. Možná bychom se jako dospělí podivili nad lepším soustředěním mnohých žáků a nad lepšími výsledky, kdyby výuka začínala v půl deváté (viz nejnovější poznatky o spánku v knize *Proč spíme?*).

Co děti ještě oceňovaly bylo více volného času. Na hraní, na domácí

mazlíčky, na jízdu na koni, na výlety s rodiči. Zase je to pro nás dospělé dobrá zpětná vazba o tom, že děti potřebují dostatek volna jen tak pro to, co je baví. Mimo organizovanou zábavu v družině, mimo přemíru kroužků a povinností. Některé děti samozřejmě využily více volného času pro hru na počítačích a moc se jim to líbilo.

V odpovědích se objevily i odpovědi typu: *"Táta na mě měl více času, maminka se mi více věnovala, více jsme s rodinou chodili ven, hráli jsme doma společenské hry..."*

Takže pokud bych měla všechny ty krásné obrázky a odpovědi shrnout, mohla

bych to vyjádřit takto. Dětem na prvním stupni domácí výuka umožnila pomalejší a klidnější plynutí času. Bez ranního vstávání a spěchu, bez stresu z chyb, které ve škole udělali. Určitě se začaly některé více nudit a ti, co nesáhli hned po počítači, si museli zábavu vymyslet. Chyběl jim kontakt s vrstevníky, hra s kamarády a diskuse s učiteli.

V každém případě to bylo něco nového a každý z nich získal nějakou novou zkušenost, která byla jiná než zkušenost jejich kamarádů. Protože každého ovlivnila jeho rodina a také styl a přístup třídního učitele k domácímu vzdělávání. ■

Zpráva o činnosti školy 4 – 6/2020

ZŠ a MŠ Horka nad Moravou
Lidická 9
783 35 Horka nad Moravou

<https://www.zshorka.cz/>

Ředitelka školy:

Mgr. Sylva Stavarčíková
stavarcikova@zshorka.cz

Redaktor zprávy:

Mgr. Lenka Rýznarová

